

Anonimizált változat

Fordítás

C-805/19 – 1

C-805/19. sz. ügy

Előzetes döntéshozatal iránti kérelem

A benyújtás napja:

2019. október 31.

A kérdést előterjesztő bíróság:

Landesgericht Salzburg (Ausztria)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2019. október 25.

Felperes:

CT

Alperes:

VINI GmbH

VÉGZÉS

[omissis]

Tárgy: 1497,91 euró és járulékai (a munkabérbe nem tartozó kivételes juttatások)

I. Az eljáró bíróság az Európai Unió működéséről szóló szerződés 267. cikke alapján a következő kérdést terjeszti az Európai Unió Bírósága elé előzetes döntéshozatal céljából:

Úgy kell-e értelmezni az Európai Unió Alapjogi Chartájának (2010/C 83/02) 31. cikkét és a munkaidőről szóló 2003/88/EK irányelv 7. cikkének (2) bekezdését, hogy nem alkalmazandó az Urlaubsgesetz (a szabadságról szóló törvény, a továbbiakban: UrlG) 10. §-ának (2) bekezdésében szereplő azon nemzeti rendelkezés, miszerint a munkavállaló nem jogosult a munkaviszony adott (utolsó) évére járó ki nem vett fizetett éves szabadság pénzbeli megváltására, ha munkaszerződésének megszűnését megelőzően kilép?

II. [omissis] [Az eljárás felfüggesztése]

Indokolás:

1. A felek érvei

A Cseh Köztársaságban lakóhellyel rendelkező felperes azt adta elő, hogy 2018. november 28-án [eredeti 2. o.] kiegészítő pincérként munkaviszonyt létesített az alperesnél. 2019. január 23-án megbetegedett, és 2019. január 29-ig munkaképtelen volt. 2019. január 30-án szerdán az alperes vendéglője zárva tartott. 2019. január 31-én csütörtökön a felperes ismét munkavégzésre jelentkezett. Az alperes ügyvezetője, Viktor Lugert arról tájékoztatta a felperest, hogy a felperesre már nincs szüksége, és hogy a munkaviszony megszűnt. Abból kell szerinte kiindulni, hogy az alperes a felmondási idő be nem tartásával és a munkaviszony megszűnése időpontjának figyelmen kívül hagyásával mondta fel a munkaszerződést. Kideríthetetlen okokból az alperes 2019. február 2-ával visszamenőleges hatállyal a munkaszerződés megszűnése előtti kilépésre tekintettel kijelentette a felperest. A felperes azonban nem tett ilyen kilépésre vonatkozó nyilatkozatot. A felperes nem vett igénybe fizetett rendes szabadságot. Ennélfogva a felperest szerinte többek között 5,42 munkanap ki nem vett fizetett éves szabadság pénzbeli megváltásához való jog illeti meg.

Az alperes azt adta elő, hogy helytálló, hogy a felperes a 2019. január 23. és 2019. január 29. közötti időszakban betegállományban volt. 2019. január 30-án az alperes vendéglője zárva tartott, a felperes pedig 2019. január 31-én szabadnapos volt. A felperes állításával ellentétben nem V. Lugert mint az alperes ügyvezetője mondott fel a felperesnek 2019. január 31-én, hanem a felperes – annak ellenére, hogy a munkavégzésre felszólították – 2019 februárjában jogellenes módon nem jelentkezett munkavégzésre. Ennélfogva véleménye szerint a felperesnek a szerződés lejártát megelőző jogellenes kilépéséből kell kiindulni. Mivel 2019. február 1-jétől a felperes nem jelent meg munkavégzés céljából, 2019. február 7-én sor került a területi egészségbiztosítási pénztárnál történő kijelentésre, minek során a munkaviszony megszűnésének napjaként 2019. február 1-jét állapították meg, és a kijelentés okaként – helyesen – a munkaszerződés megszűnését megelőző jogellenes kilépést jelölték meg. A felperes néhány nappal később már új munkaviszonyt létesített.

A bíróság kijelenti, hogy a bizonyítási eljárást még nem folytatta le teljes mértékben, amely azonban a feltett kérdésre tekintettel e kereseti követelés szempontjából nem szükséges, ha a felperes – a szabadságról szóló törvény (UrlG) 10. §-ának (2) bekezdésével ellentétesen – már az európai jog szerint jogosult a ki nem vett fizetett éves szabadság pénzbeli megváltásának kifizetésére.

2. A nemzeti jog

A szabadságról szóló törvény (UrlG) 10. § (1) A munkavállaló arra a naptári évre, amelyben a munkaviszonya megszűnik, a munkaviszony megszűnésének időpontjában azon szabadság pénzbeli megváltására jogosult, amely a teljes naptári évhez viszonyítva megfelel az e naptári évben munkaviszonyban eltöltött időtartamnak. A már igénybe vett éves szabadságot be kell számítani az arányos mértékű szabadságba. Az arányos mértéken felül igénybe vett éves szabadság idejére járó munkabért nem kell visszafizetni, kivéve, ha a munkaviszony

1. a munkaszerződés megszűnését megelőző jogellenes kilépéssel [eredeti 3. o.]

2. a munkáltató részéről történő rendkívüli felmondással

szűnik meg.

A visszafizetendő összeg a szabadság idejére járó azon munkabérnek felel meg, amelyet a munkavállaló a túlzott mértékben igénybe vett szabadság idejére a szabadság igénybevételének időpontjában kapott.

(2) A munkavállaló nem jogosult pénzbeli megváltásra, ha nyomós ok nélkül a munkaszerződés megszűnését megelőzően kilép.

[...]

3. Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem indokolása

A szabadságról szóló törvény (UrlG) rendelkezéseit az irányelvvel összhangban kell értelmezni.

Az UrlG 10. §-ának (2) bekezdése csak az arra a naptári évre járó szabadságra vonatkozik, amelyben a távozásra sor kerül. Ez a rendelkezés nem érinti a korábbi évekre vonatkozó igényeket, és azokat a szabadság pénzbeli megváltása formájában ellentételezni kell [omissis].

Jogellenes kilépés esetén a munkavállaló e szabályozás szerint nem jogosult a ki nem vett fizetett éves szabadság pénzbeli megváltására. E jog kizárásának célja nyilvánvalóan az, hogy a munkavállalót visszatartása attól, hogy a szerződést meggondolatlanul idő előtt megszüntesse, valamint hogy a munkáltatót bizonyos mértékben pénzügyileg tehermentesítse a szerződés megszüntetésének számára többnyire hátrányos esetében [omissis].

Az osztrák szakirodalom a Bíróság ítélezési gyakorlatára (Maschek ítélet, C-341/15, ECLI:EU:C:2016:576 [omissis]; lásd továbbá: a Bíróság Dominguez ítélete, C-282/10, [omissis]; a Bíróság Neidel ítélete, C-337/10, ECLI:EU:C:2012:263 [omissis]; a Bíróság Bollacke ítélete, C-118/13, ECLI:EU:C:2014:1755 [omissis]) tekintettel leírja, hogy a munkaidőről szóló 2003/88/EK irányelv 7. cikkének (2) bekezdéséből az következik, hogy a

munkavállalót megilleti az igénybe nem vett szabadság pénzbeli megváltásához való jog, függetlenül attól, hogy milyen módon szűnt meg a munkaviszony. E körülmény alapján az UrlG 10. §-ának (2) bekezdése uniós jogi szempontból aggályos [omissis].

A szakirodalom legutóbb azt az álláspontot képviselte, hogy az UrlG 10. §-ának (2) bekezdésében előírt, a szerződés lejártát megelőző távozásra vonatkozó kivételnek a Bíróság eddigi ítélkezési gyakorlatában nincs megfelelő alapja [omissis].

Nemzeti bíróság e kérdéssel kapcsolatos ítélete nem áll rendelkezésre. [eredeti 4. o.]

4. A Bíróság értelmezési hatásköréről

Kétségtelen, hogy a jelen ügyre már vonatkozik az Európai Unió Bíróságának a munkavállalók szabadsághoz való jogával kapcsolatos ítélkezési gyakorlata. A Bíróságnak nincs azonban arra vonatkozó kifejezett határozata, hogy a munkavállaló a munkaviszony neki felrőható, azonnali hatályú (a felmondási idő betartása nélkül történő) megszüntetése esetén nem veszíti el a munkaviszonyadott évére járó arányos szabadság pénzbeli megváltásához való jogát. E tekintetben különösen nem került még sor az UrlG 10. §-ának (2) bekezdése szerinti nemzeti rendelkezés fent ismertetett indokainak – a munkáltató és a munkavállaló érdekeinek összevetésével, az Alapjogi Charta 31. cikke szerinti alapvető jog figyelembevételével történő – mérlegelésére.

A közösségi jog helyes alkalmazása az Európai Unió Bíróságának eddig rendelkezésre álló ítélkezési gyakorlatára tekintettel nem olyan mértékben nyilvánvaló, hogy az a feltett kérdés eldöntése tekintetében ne engedne teret semmilyen észszerű kétségnek („acte clair”).

II. [omissis]

A munkaügyi és szociális bíróságként eljáró Landesgericht Salzburg (salzburgi regionális bíróság, Ausztria)

Salzburg, 2019. október 25.

[omissis]